Familia din Nazaret

Familia din Nazaret

Suntem pur şi simplu frapaţi de numărul atât de mic al familiilor menţionate în Noul Testament. Totuşi, aceea de care ne vom ocupa acum este unică, din cauză că nu a existat niciodată un Copil asemănător Celui care S-a născut într-un staul din Betleem, nefiind loc pentru El în casa de poposire.

Ne-ar fi plăcut să zăbovim îndelung asupra casei din Nazaret, dar Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, a găsit cu cale să tragă o perdea asupra anilor copilăriei lui Isus. Îl întrezărim doar la vârsta de 12 ani când El spune mamei Sale şi lui Iosif: „Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?" (Luca 2.49). „Lucrurile" Tatălui Său constituiau adevărata ambianţă în care El trăia: şi totuşi, Dom-nul gloriei Se întoarce împreună cu părinţii Săi în umila casă din Nazaret unde „le era supus." Isus a fost crescut în casa dulgherului din Nazaret. Duhul Sfânt foloseşte acelaşi cuvânt grecesc când este vorba de copiii noştri în Efeseni 6.4: „Creşteţi-i în disciplina şi învăţătura Domnului." Să ne oprim un moment asupra educaţiei acestui Copil fără egal: niciodată neascultător, niciodată iritat, niciodată bosumflat, niciodată grosolan, niciodată încăpăţâ-nat, niciodată mincinos. El avea patru fraţi: Iacob, Iose, Iuda şi Simon şi câteva surori (Marcu 6.3). Cum în acest ultim verset El este numit „tâmplarul", s-ar putea deduce că Isus a lucrat cu tatăl Său în atelierul acestuia. Poate că Iosif deja murise la acea dată, pentru că se vorbeşte de „fiul Măriei", fără a se face vreo aluzie la Iosif.

La începutul lucrării Sale în public, fraţii Dom-nului nu credeau în El. Avem o ilustraţie a acestor fraţi necredincioşi în istoria din cartea Genezei care descrie gelozia unor oameni foarte diferiţi de Iosif, cel mai tânăr frate al lor. Copilul Isus nu a avut totdeauna parte de o viaţă uşoară. Mai târziu, fratele Său Iacob, cel mai apropiat ca vârstă, devine unul dintre cei mai fideli slujitori ai Lui. Nu numai Iacob L-a urmat pe Domnul, ci şi ceilalţi fraţi ai Lui, pentru că în 1 Corinteni 9.5 sunt numiţi „fraţii Domnului" împreună cu Chifa. Aceasta ne permite să credem că toţi membrii familiei din Nazaret au devenit nişte fideli ucenici ai Domnului Isus Hristos.

Probabil că epistola lui Iacob a fost scrisă de fratele lui Isus; acesta se prezintă ca „rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Hristos." El pune pe acelaşi plan pe Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos, dovedind prin aceasta credinţa sa deplină în divi-nitatea lui Hristos. Îl mărturiseşte din toată inima ca Domn şi se declară robul lui. Un rob era cumpărat cu o sumă de bani, iar Iacob, fratele Domnului, se declară ca atare de la primele cuvinte ale scrisorii sale.

Oare ne este îngăduit să credem că înşişi anii copilăriei Sale l-au influenţat pe Iacob spre a fi atras de Acela care era fratele şi Domnul lui? Pe baza textului din 1 Petru 3.1 se pare că da. Iată ce se spune aici cu privire la soţii necredincioşi: „dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor." Acest cuvânt „purtare" revine frecvent în epistolele lui Petru. Şi Iacob îl foloseşte (3.13). Oare s-o fi gândit el la purtarea, la felul de a trăi al Aceluia pe care L-a putut urmări în timpul copilăriei, tinereţii şi maturităţii Sale? Cum mama lui Isus păstra în inima ei toate cuvintele Sale, de ce nu ar fi făcut-o şi Iacob.